

Marineministeren (Bavn): Jeg tillader mig at tage Ordet, da denne Sag ogsaa angaar Marineministeriet. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at vel ingen tvivler om, at jeg i lige saa fuldt Maal som nogen ønsker, at der bliver gjort for de stoppede Søfolk, hvad der paa nogen mulig Maade kan gøres. Jeg har i disse Dage nærmere undersøgt Forholdene og er kommet til det Resultat, at der kun vil kunne blive Tale om meget faa i Forhold til det hele Antal. For Kjøbenhavns Vedkommende har der været omtrent 160 stoppede Søfolk. Af disse ere 130 blevne indkaldte. Naar undtages Januar, for hvilken Maaned der ikke har været truffet særlige Foranstaltninger, have de Folk, som ønskede det, faaet Arbejde paa Orlogsværftet. Dette gælder altsaa fra 1ste Februar til 5te Marts inklusive. Kun paa to Dage ere nogle ikke blevne antagne — den ene Dag 5, den anden Dag 6. Grunden hertil har jeg ikke faaet undersøgt. Af 33 Dage er altsaa paa de 31 Dage det fuldstændige Antal, som har meldt sig, blevet antaget. Dette Antal er mellem 20 og 30, nærmest 30. Det varierer i Reglen noget, og en enkelt Dag, den 4de Marts, beløb det sig til 33, men det er dog ikke noget stort Antal af de indkaldte 130. Man maa antage, at de øvrige ca. 100 have været i Stand til at sejle. Efter de foreløbige Undersøgelser tror jeg, at enhver Marinebestyrelse ligesaa vel som jeg for mit Vedkommende vil lade sig det være magtpaaliggende at have alt beredt i Forvejen, saaledes at der kan være Arbejde til alle dem, der ønske at arbejde. Det er den naturligeste Maade, og den er vistnok ogsaa nok saa behagelig og unaadelig mange Gange billigere end den foreslaaede Maade at ordne dette Forhold paa. Den foreslaaede Maade vil blive meget for dyr, og jeg tror, hvad ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (S. Bojesen) har maattet indrømme, at den vil medføre adskillige praktiske Vanskeligheder. Sandsynligvis vil man næppe kunne have disse Folk mellem det øvrige Mandskab. Man kan ikke godt have det indkaldte Mandskab, som er den militære Disciplin undergivet, sammen med andre, som ikke ere det, og som ikke ere uniformerede — hvad der maaske ikke er Hovedsagen — men som kun ere underkastede visse Bestemmelser og kunne gaa, naar de ville. Det vil jo i det hele taget være vanskeligt i dette Øjeblik at sige, hvilke Bestemmelser saadanne Folk ville blive underkastede. Det vil være en meget stor Bekostning at skulle gøre et Kaserneskip i Stand, sær-

lig naar der ikke kan ventes mere end 30 Mand. Var det nødvendigt, skulde jeg ikke sige saa meget derimod, men det tror jeg i Virkeligheden ikke det er, idet, som sagt, omtrent alle de stoppede Sømænd, der have meldt sig til Arbejde, have faaet saadant, og ved Arbejdslønnen blev der ikke taget Hensyn til, at de have disse 10 Kr. mere om Maaneden, saa at de maa altsaa siges at være ret vellønnede. Den store Majoritet af disse Folk, som stadig sejler, har ogsaa dette lille Gratiale af 10 Kr. om Maaneden. Jeg vil imidlertid kunne forhandle nærmere herom med det eventuelle Udvalg eller med Forslagsstillerne mellem 1ste og 2den Behandling. — Skønt det vel snarere er min Kollega, Justitsministeren, som dette vedrører, vil jeg dog foreløbig bemærke, at han og jeg have talt sammen derom og have meddelt det ærede Medlem, som fører Ordet her, at der kan gøres et og andet for de vedkommende Søfolk, saaledes at de ikke overhovedet skulle lide Ulemper ved denne Stopning for Indkaldelsens Skyld i højere Grad end absolut nødvendigt, saaledes at f. Eks. den Tilladelse, der skal gives af Justitsministeriet, kan gives af Mønstringsbestyreren. Der er ogsaa en anden Ting, vi have talt om, og som har nogen Betydning. Den Tid, der forløber mellem, at de vedkommende ere stoppede og faa Søfartsbøgerne tilbage, kan trække ud til 3 Uger. Spørgsmaalet om, hvorvidt de allesammen skulle have Underholdningspenge i den Tid, der saaledes løber, vil maaske min højtærede Kollega nærmere udtale sig om. Dernæst er der ogsaa foreslaaet den Lempelse, som jeg dog tror ikke er saa stor, at de vedkommende kunne gaa til, om jeg saa maa sige, den mindre Kassationskommission i Stedet for den store. Det kunne vi jo ogsaa tale om. Efter hvad der er sagt, varer det for øvrigt ikke ret længe i Almindelighed med Afgørelserne for den almindelige Kassationskommission i Kjøbenhavn, idet Spørgsmaalet hyppig bliver afgjort samme Dag og sjældent varer længere end til Dagen efter. Det tør jeg imidlertid ikke med Bestemthed udtale mig om. Jeg skal sluttelig blot gentage, hvad jeg har sagt, og det er, at jeg mener, at man vistnok kan forsøge en Gang endnu, om man ikke, ved bestemt at paalægge Orlogsværftet at gøre, hvad det kan, for paa nogen Maade at skaffe de paagældende Arbejde, kan sørge fuldt saa godt for disse Folk som ved at gaa den her foreslaaede Vej.